MAFINKA HÍRADÓ

2024. MÁJUS

“Tegyetek ti is tanúságot rólam, hiszen kezdettől fogva velem voltatok.”
(János 15,27)

MAFINKA
Magyar-Finn Katolikus Egyesület

Benedek Elek: Pünkösdi harangok

Olyan szépen cseng a harang,
Mintha nem is harang volna,
hanem ezer harangvirág
Imádságos szava szólna.

2 Piros pünkösd vasárnapján
Piros rózsa nyíl a kertben,
Kis szívünkben tiszta öröm
Imádsága énekeljen.

Piros pünkösd vasárnapján
Szálljon reánk a szentlélek,
S térde hullva mondjunk hálát
A mindenség Istenének.

Gondolatok Pünkösdről

Évekkel ezelőtt történt, hogy a hozzánk látogató Andrzej atya prédikációjában hangosan, az igazságot kereső pap hevületével mondta ki azt a kérdést, ami mindannyiunkban folyamatosan ott motoszkál, hol hangosabban, hol halkabban: mit keresek én itt, magyar katolikusként, Finnországban? Súlyos kérdés ez a mi élethelyzetünkben.

És mivel misén hangzott el, gondolataim abba az irányba terelődtek, hogy mi az, amit az Istenből itt, Finnországban ismertem, tapasztaltam meg. Egy ünnepet találtam, aminek megértéséhez, átéléséhez Finnországban kerültem közelebb: a pünkösdöt. Hogy pünkösd a Szentlélek kiáradásának ünnepe, hogy az apostolok ezután váltak képessé arra, hogy feltartóztathatatlan erővel hirdessék az evangéliumot, megtanultuk magyarországi gyerekkorunkban. De mivel a magyarországi keresztény közösségek meglehetősen homogének, az én szívemet odahaza sosem rendítette meg igazán, hogy pünkösdkor az Isten kinyilvánította, hogy mindannyiunkat vár, nyelvre, nemre, származásra való tekintet nélkül. A Szentlélek kiáradásának „forradalmi” gesztusa és hatása itt, Finnországban ragadott meg. Ez az elragadtatás, az évek alatt csendes megrendüléssé szelídült, de pünkösd csodája tulajdonképpen minden egyes finnországi szentmisén megérinti a szívemet.

Körbe nézek a helsinki miséken, és gyönyörködöm a sokféleségben: ázsiaiakat, közel-keletieket, afrikaiakat látok magam körül, és persze európaiakat, de Helsinkiben mi gyakran kisebbségben vagyunk. Megrendítő tapasztalat, hogy Isten minden egyes embernek a szívébe helyezte azt a vágyat, az őutána való vágyakozást, amelyhez képest a komoly kulturális különbségek eltörpülnek. Olasz orvos, Fülöp-szigeteki varrónő, német tanár, kenyai családanya, szlovák építőmunkás, iraki családapa, palesztin nyugdíjas, együtt töltjük meg a templomot, és ismeretlenül is testvérként tekintünk egymásra, mert tudjuk, hogy szívünk mélyén ugyanazt a legsúlyosabb igazságot ismertük fel és ugyanaz a legmélyebb vágyunk. Még ha nem is beszélgetünk, akkor is tudjuk, hogy nagyon közel vagyunk egymáshoz, mindannyian Finnország nem egészen fél százaléknyi katolikus közösségéhez tartozunk.

A miséken olykor elnézem az ázsiai keresztényeket, és megrendít, hogy milyen személyes keresés, harc és elköteleződés után jutottak el ahhoz a katolikus hithez, amibe én belenevelődtem. Eszembe jut kedves vietnámi ismerősöm, aki az első lépéseket titokban tehette csak meg a katolikus egyház felé. Elnézem a széles mosolyú indonéz ismerősömet, aki ujjong a csodán, hogy az Úr megtalálta a módját, hogy ő a világ legnagyobb muzulmán többségű országának állampolgáraként is katolikussá válhasson. Megakad a szemem egy iraki családon, a Mária templom padjában egymás mellett ülnek a család férfi és a női tagjai, és megköszönöm, hogy mi keresztény nőként egyenjogúak vagyunk, hiszen Isten mindenkire kiárasztja a Lelkét.

Mióta Finnországban élek, azóta lett számomra állandó ünneppé pünkösd. A soknyelvű, sokszínű finnországi katolikus egyházban tudok minden héten megrendülni rajta, hogy Isten mindannyiunkat hív, hogy különbözőségeinkkel együtt tudunk egyek lenni, hogy Isten ugyanazt a Lelket adja mindnyájunknak. *(M. E.)*

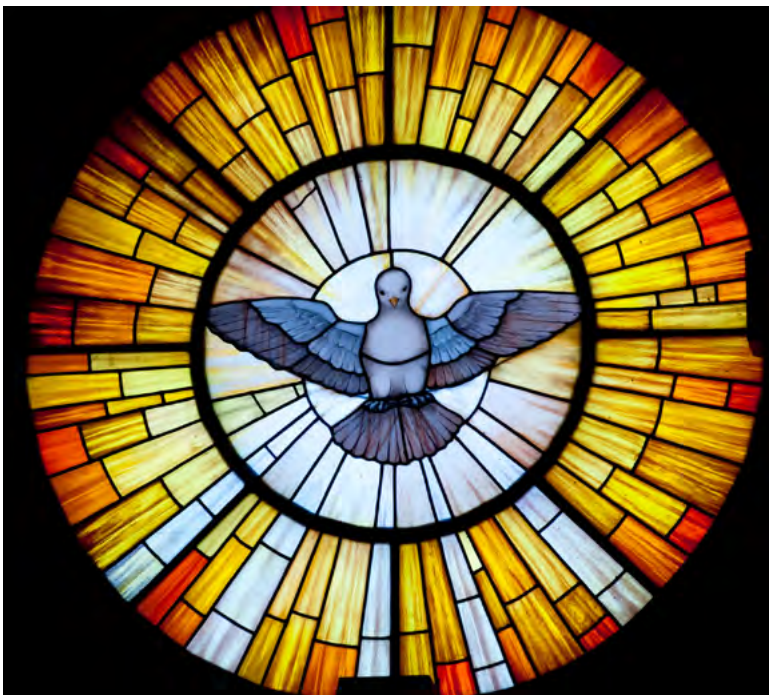

„Légy hű mindhalálig,
és neked adom az élet
koronáját!” (Jel 2,10)

ÚTITÁRS

Beszélgetés Kozsuch Zsolt atyával

Hogyan és mikor találta meg papi hivatását?

Papi hivatásom gyökerei kisgyermekkoromra vezethetők vissza. Szendehelyen éltünk családommal 6 éves koromig, már kisgyermekként rendszeresen eljártunk szentmisére, és a magam önszorgalmából tanulgattam és utánoztam a szendehelyi plébános atya oltár melletti mozdulatait. Már akkor is otthon éreztem magam Isten házában.

Emlékszem, hogy otthon én is próbáltam szentmisét „celebrálni” egy bögre kakaóval és egy szelet kaláccsal. Ezek voltak egy lelkes kisgyermek első szárnypróbálgatásai. Hat éves koromban családunk Vácra költözött, a „körzetes” templom pedig a váci székesegyház volt. Természetes volt, hogy vidékről városba költözve bekapcsolódtunk a váci székesegyház plébániájának életébe. Az akkori káplán atya észrevett engem a padokban, és egyik szentmise után megkérdezte tőlem, hogy lenne-e kedvem ministrálni. Nagyon megörültem a kérdésének, meghívásának. Én addig azt hittem, hogy a ministráns szolgálat csak a szerencsés kevesek kiváltsága, vagyis hogy nem lehet akárki ministráns. Az oltár melletti szolgálat nagyon megfogott. Megélhettem azt, hogy mit jelent egészen közel lenni az Úrhoz. Az az időszak nagyon kegyelmi volt. Rendszeresen jártam ministrálni, jártam ministráns foglalkozásra, később ifihittanra, nagyon sok lelki programunk volt, meg persze foci, számháború, kirándulás, közös színház, nyári tábor. Voltak bálok, színes programok, szolgálatok és hivatásébresztő táborok a váci egyházmegyés papnövendékekkel. Nagyon szépen és fegyelmezetten tanított meg minket káplán atya az ünnepi „füstös” asszisztenciára. Körülbelül ötvenen ministráltunk, szolgáltunk az alsóvárosi plébánián. Az első fentről érkező hívás egy lelkigyakorlatos táborban érkezett. Világosan megértettem és tudtam, hogy a Jóisten papi szolgálatra hív. Szinte szárnyaltam az örömtől, ahogy meghallottam a hívó szót. Minden reggel szentmisével kezdtem a napot, aztán a templomból mentem az iskolába. A hivatástudatom egyre erősödött, és amikor a középiskolai évek alatt volt egy elbizonytalanodásom, a Jóisten segítségemre sietett. Konkrét választ adott a konkrét

kérdésemre, és így a sikeres érettségi vizsgák után jelentkeztem a Váci Egyházmegye papnövedékei közé. Lelki életemnek azóta is fontos pontja, hogy merjünk igent mondani Isten akaratára, a Jóisten meghívására, mert ez a boldogságunk forrása, kulcsa.

Hogyan tudjuk segíteni gyermekeinket abban, hogy ministráns szolgálatot vállaljanak? Mit érdemes tudni a ministráns szolgálatról?

Ma nagyon sok mindennel kapcsolatban elmondjuk, hogy ez egy összetett kérdés vagy bonyolult kérdés, és nincs mindenre egymondatos válasz. Azt tapasztalom gyakorló lelkipásztorként, hogy ma kevesebb gyermeket vonz a ministráns szolgálat. Jó régen általában csak fiúk ministrálhattak, a lányoknak a „Máriás-lány" szolgálat jutott. Ma már szinte nincsenek ilyen „Máriás-lányok", esetleg egy-egy búcsú vagy úrnapi körmenet alkalmával öltöztetik be az idősebbek a kisebb, fiatalabb lányokat népviseleti ruhába ott, ahol még erősebb a hagyományápolás. Általában – egy-két kivételtől eltekintve – kevés a ministráns, ezért lányok is ministrálhatnak. Gyermekkoromban ez a székesegyházban is így volt. És ennek ellenére nem tudjuk feltornászni a ministránsok létszámát. Ami számomra fontos szempont, az a személyes meghívás, ahogyan azt én magam is átéltem, megéltem. Meg kell szólítani a gyermekeket. A hirdetés kevés. Kell a személyes megszólítás. Egy másik fontos szempont a közösségi élmény, vagyis nem egyszerűen „csak" ministrálni hívjuk a gyermekeket, fiatalokat, hanem arra, hogy egy ministráns közösséghez, sőt krisztusi közösséghez tartozzanak. Ennek az igénye ma is megvan, amit a közösségi média virtuális világa nem tud pótolni. Ennek a közösségnek a formálása elsősorban a mi – papi – feladatunk. Fontosak az ünnepek – ezt is tapasztalom. Ministráns avatás, ministráns ruhába való ünnepélyes beöltözés stb. Nem tilos, sőt nagyon dicséretes, ha felnőttek is vállalnak szolgálatot az oltár körül. Egy gyermeknek inspiráló lehet, ha pl. édesapjával együtt ministrál, ha édesapja vezeti be a gyermekét az oltárszolgálat mélységeibe. Még egy gondolatot kiemelnék: a ministráns szolgálat nem korlátozódik csak a szentmise liturgiájára. Nagyon sok olyan szertartás van, amelyen a ministráns szolgálatot tud ellátni. Maga a kifejezés is azt jelenti a latin nyelvben – ministro (ministrare) –, hogy szolgálni.

Mi Pünkösd üzenete? Hogy tudjuk átadni ezt az üzenetet a gyermekeknek is?

Pünkösd ünnepének elnevezése a görög „pentekosztesz" szóból ered, ami azt jelenti, hogy ötvenedik nap, vagyis a Húsvét utáni ötvenedik napot jelenti, amikor a Jézus Krisztus által előre megígért Szentlélek, a Szentháromság harmadik személye látványos módon eljött a jeruzsálemi közösségre, „leszállt" az apostolokra és a tanítványokra lángnyelvek alakjában. Ez egy rendkívüli esemény volt, egy csoda, ami nagy fordulatot hozott a tanítványok életében. Pünkösdi fordulatként is szoktuk nevezni ezt az eseményt. Hiszen az apostolok, tanítványok örömmel és elszántan, lelkesülten kezdték hirdetni a Jézusról szóló evangéliumot, elsősorban a megváltott lét ajándékát, hogy Krisztus feltámadt a halálból, él, jelen van köztünk, és mindenkit arra hív, hogy a krisztusi élet örömében részesüljön. Félelem helyett bátorság volt a szívükben. Én mindenképpen fontosnak tartom kérni, hívni és várni, valamint befogadni a Szentlelket – nem csak Pünkösd ünnepe előtt és ünnepén, hanem egész keresztény életünk folyamán. A Szentlélek Szemináriumot nagy szeretettel ajánlom azoknak, akik vágynak arra, hogy megtapasztalják a Szentlélek megérintését, a mélyebb megtérésnek is ez az egyik kulcsa. A Lélek fel tudja kavarni bennünk az állóvizet. Jézus Krisztus földi életéről és szolgálatáról is azt emeli ki a teológia, hogy Krisztus mindent a Lélek erejében művelt: tanítása, csodái, gyógyításai, halottfeltámasztásai, imádságai, messiási szolgálatának minden megnyilvánulása a Szentlélek erejében valósult meg. A Biblia a Szentlélek sugalmazására, ihletésére született. Az Eukarisztia Jézus Krisztus szavain keresztül a pap közreműködése által a Szentlélek közvetítésében valósul meg minden szentmisében. Mai korunk kereszténységének kulcskérdése az, hogy mennyire figyelünk oda a Szentlélek inspiráló működésére, ihletésére, mennyire vagyunk készek arra, hogy „leszállópályát" építsünk a Lélek számára lelkünkben. Papi hivatásom felismerését, az Úr hangjának érzékelését is a Szentlélek közvetítésének tulajdonítom. Nem utolsó sorban pedig a közösség szolgálata, Isten népének szolgálata, a karizmák közösségi „kamatoztatása" is a Szentlélekkel egyesülten tud megvalósulni. Kérni kell, várni kell, és ha eljön, be kell fogadni a Szentlelket.

Ő dinamizmust hoz, felkavarja bennünk az állóvizet, lelkesít, áttüzesít Isten szeretetével, inspirál és mozgásba lendít. A Lélek erejét ma is megtapasztalhatjuk – de csak a neki való önátadásban. A gyermekeknek, fiataloknak szerintem fontos elmesélni, elbeszélni személyes tanúságtételben, hogy mi hogyan tapasztaltuk meg a Szentlélek működését az életünkben: akár a bérmálásban, akár egy lelkigyakorlat vagy egy kurzus alkalmával, vagy egy olyan helyzetben, amikor a Lélek lendíteni tudott rajtunk akkor, amikor elakadtunk. A lényeg az, hogy a Szentlélek nem egy száraz, elvont teológiai fogalom, tétel, hanem lélek és élet.

Hogyan lehetünk nyitottak a Szentlélek munkájára, ajándékaira?

Értő figyelemmel, megnyílással. Hadd hozzak két képet! Az egyik a hőlégballon: ha azt akarom, hogy a hőlégballon magasabbra emelkedjen, akkor vagy melegítenem kell a levegőt, vagy ki kell dobnom a kosárra rögzített homokzsákokat. Azt nekem kell saját magamnak megfejtenem, hogy mit jelent az én krisztusi életemben, sajátos élethelyzetemben melegíteni a levegőt, illetve mik azok a nehezékek, amiket ki kell dobni a kosárból. A másik kép az egyházatyáktól származik: képzeljük el, ahogyan a Szentírás is beszámol róla több helyen, hogy a Szentlélek szél, vagy inkább olyan, mint a szél. Én egy vitorláshajóban ülök. Azt szeretném, hogy a vitorlásom a kijelölt cél felé haladjon. A Szentlélek szele fúj a tengeren. Nekem egy dolgot kell tennem: le kell eresztenem, ki kell bontanom a vitorlát és kormányozni kell a hajót. A Szentlélek szele, kegyelme ajándék: nélküle nem tud haladni a vitorlás hajóm. De itt nekem is van feladatom: a vitorlát ki kell bontani, le kell ereszteni, hogy a Szentlélek szele belekaphasson. Ha befogtam a szelet, akkor a hajó könnyedén halad a kívánt irányba – hozzáteszem, hogy abba az irányba, amerre a Lélek szeretne vezetni!!! Gyakran gyümölcsként kérjük és várjuk a megtérés és a megújulás kegyelmét a Jóistentől, de úgy tapasztalom, hogy másképpen működik a természetfeletti élet. A Jóisten arra hív, hogy induljak el az Ő útmutatása szerint, és „menet közben” fogom megtapasztalni azt, hogy a kegyelem milyen csodákat művel. Első a Szentlélek kegyelme, második a vele való együttműködésem, és ebben a dinamizmusban történik a csoda, a változás.

Hogy élhetjük meg és ünnepelhetjük Pünkösd üzenetét a hétköznapokban?

Ez egy nagyon gyakorlati kérdés, amire hadd adjak gyakorlati választ! Kérni, várni, befogadni a Szentlelket! Ez a feladatunk. Ezt már említettem. Ilyenkor azt szoktam javasolni, és én magam is gyakorlom, hogy az imádságaink címzettje ebben az időszakban kifejezetten a Szentlélek legyen! Természetesen minden imádságunk „Szentháromságos jellegű”, vagyis az Atyát imádjuk Jézus Krisztus által a Szentlélekben. De jó és illő, ha most kifejezetten a Szentlélekhez imádkozunk. Vele beszélgessünk! Ha valaki volt már bérmálkozó, akkor vegye elő a bérmenevének, védőszentjének életrajzát, és próbálja meg a szent valamelyik erényét gyakorolni ebben a kegyelmi időszakban. Vagy a Lélektől kapott karizmát próbálja meg tudatosan életre váltani, gyakorolni. Olvassuk el a Szentlélek ajándékainak és gyümölcseinek szentírási helyét, és elmélkedjük át, hogy mit jelent naponta egy-egy ajándék és gyümölcs megélése a mindennapokban (vö.: Izajás 11,1; Galata 5,22-23). Illetve nagyon hasznos, ha az imádságaink alapját, hátterét a Szentírás azon részei képezik, amiket elmélkedős olvasással veszünk elő, és azt ízlelgetjük, hogy a Szentlélek hogyan és miként hatott egy-egy karizmatikus emberre, illetve magára a vallásos közösségre. Pl.: Az Apostolok Cselekedeteit elolvashatjuk napi részekre felosztva, és elmélkedhetünk arról, hogy a Szentlélek milyen konkrét módon vezette a tanítványokat. Persze ez több az elmélkedésnél, mert a meghívás itt is a mindennapokba való átültetés. A Szentlélek ma is sugall, inspirál, megerősít, pártfogol, vigasztal, vezet, kegyelmet közvetít. Az a kérdés, hogy az én figyelmem képes-e többet, illetve mélyebben, célzottabban rá irányulni.

Hogy érezte magát Helsinkiben? Mit szeretne üzenni az itt élő magyaroknak?

Természetesen az udvarias és egyben igaz, őszinte válasz az: köszönöm szépen, jól. Bár kicsit hidegebb volt az idő, mint amire számítottam, de a vendéglátó család szeretete és az itt élők szívélyes fogadása felmelegített. Korábban nem jártam még skandináv országban, Helsinki különleges város. Kovács Róbert nagyon kedves volt, sok mindent megmutatott a finn fővárosban, sétáltunk, helyi ínyencségeket kóstoltunk, részt vettünk a Liszt Intézet – a Helsinki Magyar Kulturális

Központ – irodalmi, művészeti bemutatóján, a János vitéz új finn fordításának, illetve új, magyar illusztrációkkal ellátott kiadásának díszbemutatóján. Elutaztunk Porvoo-ba is, lenyűgözött a városka régi, szép, korhű épületeivel és gyönyörű katolikus alapokkal bíró evangélikus templomával. Hálát adok a Jóistennek és a magyar közösségnek a szép magyar nyelvű ünnepi gitáros szentmiséért, a gyóntatásért, a nagyon finom agapéért. Köszönöm szépen a meghívást! Mit üzenek az itt élő magyar testvéreknek? Legyen egy szentírási ige: ***„Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját!” (Jel. 2, 10)*** Legyünk hűségesek Jézus Krisztushoz, Krisztus tanításához, a Szentlélekhez, az Ő vezetéséhez, Isten akaratához, Jézus evangéliumához, magyar gyökereinkhez és hagyományainkhoz, és ne felejtsük el, hogy mit jelent szolgálni az Istent és az Ő népét, az Ő közösségét, akkor miénk lesz egykor a mennyei korona! Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Beszélgetés a Dósa-Rácz családdal

ARCKÉPCSARNOK

Tanuságtételek rovatunk

Újságunk új, állandónak szánt rovattal jelentkezik, melyben finnországi magyar katolikusokkal beszélgetünk. Bár látásból sokan és akár régóta ismerjük egymást, beszélgetünk a misét követő kávéház alkalmával, ebben a rovatban azzal a szándékkal szeretnénk szóra bírni a magyar misére járókat, hogy inspiráljuk egymást. Hiszen mindig megerősít, ha hétköznapi emberek beszélnek róla, hogy mit jelent életükben a hit és katolikus közösséghez való tartozás.

Abban, hogy a helsinki magyar misék olyan lélekemelőek, a profi zenei szolgálatnak is komoly szerepe van: van igényes orgonaszó, fuvola kíséri a gitáros énekeket, a mise végén felcsendül a magyar himnusz. Van itt valaki, aki mikor a gitárt letette, öles léptekkel megy fel az orgonához. Aztán a gitárhoz visszatérve kíséri tovább a kórust, melynek oszlopos tagjai a felesége és három nagylánya. Szem előtt van tehát a Dósa-Rácz család, akik az Alföldről származnak, hosszú ideje élnek Finnországban a ma 21 és 15 éves lányaikkal. Dósa-Rácz Ágival és Fecóval beszélgettünk zenei szolgálatról, az anyanyelvű mise jelentőségéről, a finnországi magyar katolikus közösséghez való tartozás gyümölcseiről. A beszélgetést ki-ki saját érdeklődése szerint folytathatja velük a következő kávéházban!

Mit jelent számotokra a zene, mikor kezdtetek el zenélni?

Ági: Életemben meghatározó dolog a zene. Kecskeméten a közeli általános iskola ének-zene tagozatos osztályába jártam. Bár kötelező volt, szívesen jártam énekkarra az első osztálytól kezdve. Hamar megtanultunk furulyázni is, emellett szinte mindenki tanult valamilyen más hangszeren, én zongoráztam. Az általános iskola utolsó éveiben jártam a kecskeméti piarista gimnázium gitáros kórusára, aminek hatására egy kölcsönkapott gitáron megtanultam a legfontosabb akkordokat. Ebben a kórusban életre szóló kapcsolatokat kötöttünk. Még Fecót, a férjemet is itt láttam először futólag, egy szerdai gitáros mise után, habár akkor még nem mutatkoztunk be egymásnak. Később az egyetemi éveim alatt pedig visszajáró lélek voltam: amikor tehettem, elmentem kórusra.

Fecó: Csongrádon jártam általános iskolába, ugyancsak egy ének tagozatos osztályba. A csongrádi Ének-Zenei Általános Iskola volt az első Magyarországon, ahol a zeneiskola az iskola épületén belül, egy külön szárnyban helyezkedett el, és egy intézmény volt az általános iskolával. Kodály erre “csongrádi példaként” hivatkozott. A hangszeres órára

eljutni mindössze öt percbe telt, ez nagyon kényelmes volt – éles kontrasztban azzal, ahogy az espooi zeneiskolákat látogatták a lányaink. Tanultam zongorázni négy évig, illetve tenor szaxkürtözni öt évig, az iskola fúvós zenekarának tagja is voltam. Kecskeméten elsős gimnazista koromban pár alkalommal elmentem orgonaórára a kecskeméti nagytemplomba az akkori kántorhoz, de például a pedálok használatáig nem jutottam el. A gimnázium második évében csatlakozott az osztályunkhoz Bogányi Tibor – igen, a forssai Bogányi zenészcsalád tagja Finnországból. Olyan műveket is adtunk elő együtt mint Bach "Ária G-húron"-ja. Tibi csellózott, én a két alsó szólamot az orgona manuálján kísértem, pedál nélkül.

Úgy tudjuk, hogy nálatok nagyobb ünnepekkor együtt zenél a család. Hogy képzeljük ezt el?

Fecó: Születésnapok alkalmával természetesen éneklünk két dalt az ünnepeltnek. Adventi időszakban a vasárnapi gyertyagyújtáskor éneklünk pár adventi éneket, hangszeres kíséret nélkül. Aztán az éneklés után jön a glögi és piparkakku, finn módra.

Ági: Szenteste a vacsora után, az ajándékozás előtt éneklünk pár éneket. Fecó kíséri digitális zongorán, a lányok általában orgonahangot kérnek.

Mi inspirált a helsinki magyar mise zenei szolgálatára benneteket?

Röviden: Szandra és Áron inspiráltak ... :-) de volt persze miből építenünk, mindketten jártunk gitáros misére tini korunkban.

Jártunk a Bóbita klubba, 2011 - 2013 között gitáros foglalkozásokat is tartottam. Néhány bóbitással később részt vettünk költészet napi rendezvényeken, ahol eleinte én kísértem gitárral, később a Varga lányok zongorával. És nem utolsó sorban régóta részt vettünk a bóbitás mikulás szervezésében. Korábban több apuka is zenélt, például Veres Zoli is, az utóbbi években pedig a zenélni tudó tiniket, köztük a saját lányainkat vontuk be. Azaz a magyar közösség eseményein a családunk régóta részt vesz zenével, énekkel.

A zenei szolgálat hozott benneteket a magyar misékre?

Fecó: Misére itt, Helsinki környékén, korábban csak ritkán jártunk sajnos, és azok is a finn vagy angol nyelvű misék voltak. Amikor pár éve Szandra megkérdezett Veres Zolit és engem, hogy a régi bóbitás, mikulásos apukáknak lenne-e kedve misén gitározni, mindketten igent mondtunk. A magam részéről örültem annak is, hogy a lányaink, a bóbitások óvodás és kisiskolás korú közösségéből kinőven, újabb és rendszeresen működő magyar közösségbe csatlakozhatnak.

Ági: Nekünk, szülőknek korábbról ismert dolog a gitáros mise fogalma. A lányainknak, a karácsonyi együtt éneklés miatt pedig ismerős a családban, közösségben együtt éneklés gyakorlata.

Mit ad nektek a templomi zenélés?

Fecó: Számomra érdekes, ahogy a rendkívül felszínes orgona ismeretemet a karácsonyi dalok együtt éneklésének szokásán keresztül a közösség hasznára tudtam fordítani. A legelső alkalmak egyike, amin a mi családunk is énekelt, egy adventi alkalom volt a Szent Máriában. Egyetlen adventi dalt játszottam az orgonán: Jöjj el, Üdvözítő. Ez nekem nagy élmény volt. Nem vagyok kántor, a lehetőség, hogy egy templomot mise alatt tölthetek be orgonaszóval, nekem sokat jelentett. Nagyon izgultam is az első alkalommal. Aztán természetes módon jött a folytatás, hogy a mise állandó részeit is lehetne orgonán kísérni. Először Szigeti Kilián Magyar miséjét tanultam meg, ez generációnk legtöbbje számára „a mise". Később tanultam meg Werner Alajos Mercedes miséjét, amit gimis koromban hallottam először: "Jé, van más mise is?!" A Kyrie és Glória részek azonnal mély benyomást tettek rám, nagyon gyönyörűek, és jól illeszkednek a magyar nyelvhez, ezért nagyon jó választásnak tartom egy külföldi katolikus közösség számára. Ahogy Kodály mondaná, a nyelv helyes ritmusát, intonációját leginkább dalokon keresztül lehet megtanulni. Innen már csak egy apró lépés volt az, hogy a magyar Himnuszt is megtanuljam. Kivételes helyzetben van a magyarság, a nemzeti himnuszunk egy ima, és ezért teljesen vállalható egy keresztény szertartáson is. Mafinkás szülőktől kaptam személyes visszajelzést, hogy örülnek annak, hogy a gyerekeiknek a misék alkalmával van esélyük hallani, megtanulni a magyar himnuszt.

Ide látogató papok sokszor gratuláltak, hogy micsoda kántora van az itteni közösségnek, orgonál is, gitározik is, én pedig minden alkalommal álszerénység nélkül javítom ki őket, hogy a helsinki közösségnek igazából többfejű kántora van. A mise gitáros énekeit a liturgikus évadnak megfelelően Szandra választja ki, szedi rendbe, ami nem kis dolog! Mi hárman Zsuzsival, Zolival csak kísérjük a dalokat, hangszeres tudásunk szerint. Feleségem, Ági, főleg eleinte sokat segített a próbák alatt, főleg a felső, díszítő szólamokkal. Egy apró közösség még egy kántor teljes tudását is ki tudja váltani, aztán szolgál ki-ki a maga tehetségével - én itt Szent Pál korintusiaknak írt első levelére gondolok (I Kor, 12:5-11).

A misén kívül is van kapcsolatotok a többi finnországi magyar katolikussal?

Legidősebb lányunk, Ági, már volt gyerekvigyázóban is magyar családnál, akikkel a Mafinka közösségében ismerkedtünk meg. Utólag úgy látom, hogy a külföldre szakadt családok gyermekeinek szocializációjában két-három nagy nehézség akad. Először is, a gyerekek nincsenek annyit idősek – nagymamák, nagypapák – közelében, ezért nem tudják hogyan illik velük viselkedni. Aztán nincsenek egykorúak – pl. unokatestvéreik – körében, és végül nincsenek kisgyerekek körében. Amikor felmerült a lehetőség, hogy a lányaink az őszi lelkigyakorlat alatt gyerekekre vigyázhatnának, azt hittem, hogy majd nógatni kell őket, de mindhárman azonnal rávágták, hogy szívesen jönnének. Sőt, a Vermes és a Renkó-Michelsén család lányai hasonlóan reagáltak, ami végül is nem meglepő. Egy ilyen gyerekvigyázással, úgy tűnik, mindenki jól jár: a kisgyerekes szülők is, meg a gyerekre vigyázó tinik is, akik számára ez a szolgálat fontos űrt tölt be. Sőt, még a kisgyerekek is szívesen emlékeznek ránk, ők is jól jártak!

Mit jelent számotokra a Mafinka?

Egy olyan közösséget, amihez érdemes tartozni. Több új, értékes kapcsolatra tettünk szert a Mafinkán keresztül, nemcsak mi, szülők, hanem a lányaink is.

Azon túl, hogy magyar közösség, ott a hitélet is, és a mise még nekünk, felnőtteknek is sokkal elérhetőbb, megközelíthetőbb magyarul, mint finn vagy angol nyelven. Hát még a lányaink számára!

A Csodás Érem

1830. július 18-án a párizsi vincés kolostorban mindenki mély álmát aludta. Csend és nyugalom volt, amikor egy 4-5 évesnek tűnő fehérruhás fiúcska felébresztette Laboré Katalin apácanövendéket és arra kérte, hogy kövesse a kápolnába:

„Kelj fel hamar és jöjj a kápolnába. A Szent Szűz vár reád!”

A kápolnához vezető folyosón a gyertyák maguktól meggyulladtak és a kápolna teljes fényárban úszott, amikor beléptek. Katalin nővér hamarosan selyemruha susogását hallotta, majd meglátta a Szent Szűzet leülni egy kék huzattal bevont karosszékbe. Az apácanövendék valamivel több, mint két órát töltött el a Szűzanyával, aki sok egyéb dolog mellett azt is elmondta neki, hogy egy nagy küldetést fog rábízni az Úr.

Legközelebb november 27-én jelent meg a Szűzanya Katalin nővérnek. Ekkor mutatta meg neki a csodás érem tervét. Katalin nővér elmondása szerint, a Szent Szűz fehér selyemruhában, kékes-fehér fátylat viselve állt a Földön a levegőbe emelkedve. Arca gyönyörűséges volt, kezei lefelé kitárva, ujjain szebbnél szebb drágakövekkel díszített gyűrűk, amelyekből fény áradt a Földre. Lábai alatt a kígyó. Szavak nélkül megértette Katalin nővérrel, hogy a fénysugarak, amelyek a gyűrűkből áradnak kegyelmek, amelyeket azoknak ad, akik kérik ezeket a kegyelmeket tőle. Egy ovális keret ölelte körül Szűz Máriát, amelynek a szélén ez a felirat állt:

„Ó, bűn nélkül fogantatott Szűz Mária, könyörögj érettünk, kik hozzád menekülünk!”

Ekkor megfordult az ovális kép és Katalin nővér egy keresztet látott, alatta M betűvel, ez alatt pedig két szívet; az első töviskoszorúval koronázva, a második pedig karddal átszúrva. A kép körül tizenkét csillag állt. Szűzanya ezt a parancsot adta Katalin nővérnek:

„Készíttess érmeket erre a mintára. Mindazok, akik viselik, különösképpen, akik a nyakukban hordják, kegyelmekben részesülnek. Bőséges lesz a kegyelem azok számára, akik bizalommal viselik.”

A párizsi érsek hamarosan 20.000 érem veretését rendelte el, a legelső csodás érmét magának az érseknek adták át. Ettől kezdve egészen napjainkig számtalan, az érméhez fűződő csodát jegyeztek fel. Az egyik első csoda közvetlen az érem veretése után történt. Ebben az időben kolerajárvány pusztított Párizsban. A Place de Louvre iskolában, Nanain Caroline volt az egyetlen diák az osztályában, aki nem viselte a medált – szintén ő volt az egyetlen, aki elkapta a kolerát. Miután a vincés nővérektől kapott egy csodás érmét, meggyógyult és már másnap visszatért az iskolába.

A leglátványosabb és a legtöbb feljegyzett csoda gyógyuláshoz és megtéréshez kapcsolódik, de nagyon sok egyéb típusú csodát is dokumentáltak. 1837-ben Párizs érseke hivatalos egyházi kivizsgálást indítványozott, amely megállapította, hogy az érme természetfeletti eredetű és a hozzá fűződő csodák valósak. XVI. Gergely pápa hitelesnek nyilvánította és a mellkeresztjén viselte az érmét. A Szentszék 1895-ben november 27-ét a csodás érem ünnepnapjának nevezte ki.

A csodás éremről, a hozzá fűződő csodákról és Szent Katalinról több könyv és dokumentumfilm is készült. Több pápa, számtalan pap, nővér és hívő terjesztette és terjeszti a mai napig az érmét és kéri Szűz Mária közbenjárását a különféle kegyelmekért. Az érmét a Katolikus Egyház szentelménynek nyilvánította és mint ilyet, a hívők egy rövid szertartás keretében bármelyik katolikus pap segítségével felvehetik.

Helsinkiben 2024 februárjában vehették fel a magyar hívek először közösen a csodás érmét szentelményként, Zsúnyi Tibor atya szolgálatán keresztül. A csodás érem szentelményként való felvételekor a szertartást végző atya Szűz Mária pártfogását és a Mindenható Isten irgalmát kéri mindazokra, akik az érmét viselik. Mindazok, akik felvették a csodás érmét reggel és este megcsókolják, és elmondják a Szűzanya által kért fohászt:

„Ó bűn nélkül fogantatott Szűz Mária, könyörögj érettünk, kik hozzád menekülünk!”

Ezután pedig három Üdvözlégy Máriát. Ne felejtsük el napközben is bátran és bizalommal kérni Szűzanya segítségét.

Egy-egy ilyen alkalomnak közösségépítő jellege is van, és remélem, hogy mennyei édesanyánk az egyéni imameghallgatásokon túl a mi kis magyar katolikus közösségünket is a pártfogásába veszi.

Ha valaki még nem vette fel a csodás érmét, de szeretné, akkor érdeklődjön az alábbi email címen: *zsurenmic@yahoo.com.*

A cikk alapjául szolgáló könyv: Watkins, Christine (2023) The Miraculous Medal: Pendant of Power. Novato, California: Queen of Peace Media.

Május a Szűzanya hónapja

ARCKÉPCSARNOK

Tanuságtételek rovatunk

Úgy gondolom, fontos, hogy néha megálljunk kicsit a hétköznapok rohanásában és elgondolkozzunk azon, mit is jelentenek személyesen számunkra a hitünk bizonyos elemei. Fontos, hogy a hitünk ne váljon megszokássá, hanem újra és újra aktívan föl tudjuk fedezni azokat a valóságos csodákat, amelyek nap mint nap körülöttünk vannak. Május a Szűzanya hónapja, így talán ez a tökéletes alkalom arra, hogy elmélyítsük a Szűz Máriával való kapcsolatunkat. Az Ő alakja sokakat inspirál és erősít hitükben világszerte.

A Szűzanya különleges és áldott helyet foglal el mindannyiunk szívében. Az isteni terv kulcsfontosságú alakja, ami miatt már önmagában is mély tiszteletre és szeretetre méltó. Szűz Mária személye azonban sokkal több ennél. Ő nem csak egy „figura” Isten sakktábláján, hanem mindannyiunk mennyei édesanyja is, aki példájával mutatta az Isten felé vezető utat.

A Szűzanya alakja az alázatosságról, az engedelmességről és a hitről szól, olyan értékekről, amelyeket minden embernek érdemes lenne követnie és megtanulnia. Édesanyánkként Mária közvetítő szerepe és imádságos jelenléte nagy segítséget nyújthat számunkra az élet különböző kihívásaiban és nehézségeiben. Ahogy egy anya figyel a gyermekeire és közvetíti szükségleteiket az apa felé, úgy Mária is közvetítőként áll Isten előtt, segítve és támogatva azokat, akik hozzá fordulnak segítségért és vezetésért.

Számomra a Szűzanya jelképezi az anyaságot és az áldást. Az életemben minden nehézség és öröm pillanatában tudom, hogy Ő ott van, mint védelmező, készen arra, hogy segítsen és vezessen az isteni gondviselés útján. Az alázatosság, az engedelmesség és a hűség példáját mutatja, és arra buzdít, hogy Krisztust helyezzem az életem középpontjába, és az Ő akaratát kövessem, még akkor is, ha nem látom a „nagy egészet”. Tisztelem és szeretem Őt nemcsak azért, mert Jézus édesanyja, hanem azért is, mert az életünkben mintául szolgál a hit és az engedelmesség terén. Hiszem, hogy Szűz Mária tisztelete az emberiség egyetemes értékeit tükrözi: az anyaság, az áldás és az Isten iránti hűség fontosságát. *(M. M.)*

Kifestő gyerekeknek

Urunk mennybemenetele

Bori, Márk és Blanka szerettek gyermekhittanra járni. Az út is nagyon rövid volt, a házból a játszótéren keresztül bandukoltunk fel a kis domb tetejére, ahol a kápolna állt.

- Milyen érdekes, hogy egy dombtetőre megyünk fel, hasonlóan ahhoz, ahogy Jézus a hegyre vitte fel a tanítványait, mielőtt elbúcsúzott tőlük – mesélte Mama.

- Én gyorsan fent leszek – kiáltotta Márk, és már futott is örömében a kápolna felé.

A kápolna egy domb tetején állt, így minden gyermek megtapasztalhatta ugyanezt az érzést, amikor megérkezett autóval vagy busszal Otaniemibe, Espoo egyik városrészébe.

A foglalkozás a szokásos énekkel kezdődött:

Ezt a gyertyát meggyújtjuk, meggyújtjuk, meggyújtjuk.

Ezt a gyertyát meggyújtjuk, hogy Jézus örüljön.

A gyerekek teli torokból zengték az ismerős dalocskát, majd mindenki rövid kis imában elmondta, miért hálás a kicsi szíve.

- Köszönöm, hogy ma finom ebéd volt az oviban!

- Köszönöm, hogy húsvét öröme a szívünkben van és Jézus él!

- Köszönöm, hogy a nagymama meggyógyult!

Ilyen csodálatos kis imákat rebegtek a gyermekek ajkai.

- Tudjátok, hogy Jézus többször megjelent az apostoloknak, Máriának és az asszonyoknak a feltámadása után?

- Igen, a múltkor arról beszélgettünk, hogy Jézus szavára a hálót a másik oldalra dobták be a tanítványok és így rengeteg halat fogtak.

- Az asszonyoknak is megjelent Jézus a sírnál.

- És bement a zárt ajtón át a tanítványokhoz. Megmutatta kezét és a sebeit.

- Nagyon jól emlékeztek mindenre. Ügyesek vagytok.

Mama kiosztott a gyerekeknek egy-egy felhőt, a gyermekek a felhővel a kezükben a mesemondó sarokba gyűltek.

- Hogy jobban megértsük, mit is üzen nekünk a Szentírás, elbábozzuk. Először én, aztán majd ti is felváltva. A segítségeteket is kérem hozzá. Jó lesz?

Mama kiosztotta a bábokat a gyermekek között. Ő maga pedig Jézus bábját vette a kezébe.

Jézus a feltámadása után többször megjelent a tanítványoknak és édesanyjának. Ilyenkor a Mennyei Atyáról és az ő országáról mesélt a barátainak. Egyszer csak azt mesélte, hogy már nincs sok idő és utána már nem fogják őt látni.

- Most elmegyek, de visszajövök majd hozzátok – mondta Jézus a tanítványoknak.

- Hová mész? – kérdezték a tanítványok.

- A Mennyei Atyámhoz megyek, Istenhez. *“Atyám házában sok hely van, ha nem így volna, megmondtam volna nektek. Azért megyek el, hogy helyet készítsek nektek. Ha aztán elmegyek, és helyet készítek nektek, újra eljövök, és magammal viszlek benneteket, hogy ti is ott legyetek, ahol én vagyok.” (János 14, 2-3)* Majd hozzáfűzte: *“Menjetek el az egész világra és tegyetek tanítványommá minden népet!” (Máté 28, 19)*

- Hát nem király leszel? – kérdezték.

- Atyámnak más terve van. Ne féljetek! *“Ha szerettek, tartsátok meg parancsaimat, én meg majd megkérem az Atyát és más vígasztalót ad nektek: az Igazság Lelkét, aki örökre veletek marad!” (János 14, 15-17)*

A tanítványok ennek nagyon örültek. És örültek annak az ígéretnek is, hogy majd viszontlátják Jézust.

Amikor elérkezett az elválás napja, Jézus kivezette az apostolokat Betánia közelébe, az Olajfák hegyére. Ez után a kezét felemelve megáldotta őket. És miközben áldotta őket, eltávolodott tőlük, és felvitetett a mennybe.

- Emeljétek fel a felhőket, gyerekek!

Ekkor Jézus felemelkedett a felhők közé. A gyerekek felemelték a saját kis felhőiket és eltakarták Jézust.

A gyerekek ez után eljátszották a kis jelenetet maguk is. Sokan szerettek volna Jézus szerepébe bújni, így többször is eljátszották a kis történetet.

A foglalkozást kézműveskedés követte. Minden gyermek készített egy felhőt és Jézus figurát, amit kiszínezett, kidíszített. Majd a külön mozgatható Jézus alakját beillesztették a felhőbe és eljátszották a mennybemenetelt.

Míg a gyerekek kézműveskedtek, a felnőttek a Köszönöm Jézus dalt énekeltek el.

A végén imára kulcsoltál kezüket és a következő imával zárták az alkalmat:

- Köszönöm, Jézus, hogy te a mennybe mentél, mennyei Atyádhoz és megígérted, hogy helyet készítesz ott számunkra is! Köszönjük, hogy nem hagytál minket egyedül itt, a földön és megkérted mennyei apukádat, hogy küldje el a Szent Lelket nekünk! Amen.

(Alexa)

Ha te is szeretnéd elkészíteni és eljátszani amit a mesében a gyerekek, akkor kézműveskedj velünk!

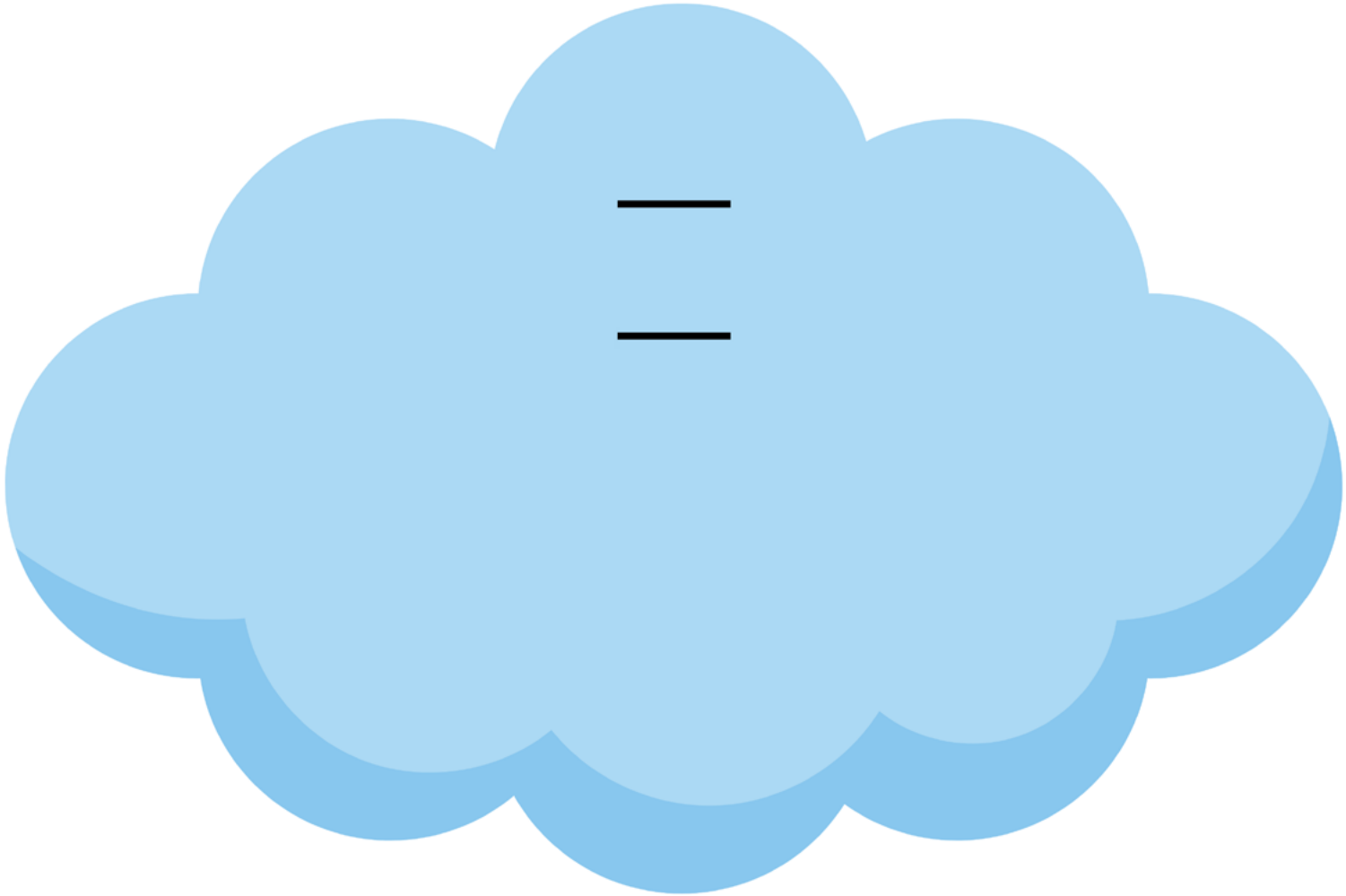

- Vágd körbe a sablont!
- Jézus hátára ragaszd rá a kék csíkot!
- A felhőn vágd ki a két megjelölt helyet!
- A kék csíkot dugd át a felhőn kivágott lyukakon, hogy Jézust fel tudd húzni a felhőbe!

2024
Őszi félévének magyar miséi

Szent Henrik-templom
Pyhän Henrikin aukio 1A, Helsinki

Szeptember 21.

Október 19.

November 16.

December 14.

Egyéb helyszín

Június 8.

Családos piknik

Helyszín: Pirttimäki

További információk és ajánlott nyári táborok:

www.mafinka.fi

Támogatnál bennünket?

Számlaszámunk: FI 6715 4430 0025 1780
Név: Mafinka ry

Mobilepay: +358 40 444 8379